

ned fra deres høje Stade, fra deres fine Bærelser og lakerede Støpler (Vilje: Maa vi have vore Bærelser og Støpler i Fred!) og give sig ned i disse simple Omgivelser, for der at tage Del i de Forhandlinger, vi føre med Folk omkring i Landet. Til omtrent alle disse Møder — jeg tør ikke sige alle; thi der kan være Undtagelser, skjøndt jeg tror det ikke — har man indbudt Alle og Enhver, men det ærede Medlem er ikke kommen til dem. Han skulde have givet Møde der, og de Andre med ham, da vilde de kunne have udrettet Noget (Afbrydelse).

Formanden: Seg maa bede de ærede Medlemmer om ikke at afbryde Taleren.

J. M. Hansen: De kunde da have udrettet noget særdeles Godt for deres Sag, dersom de selv have Kroen paa, at det er en god Sag, de forsvare, og jeg gaar ud fra, at de have den Overbevisning, men ved at kaste Snavs paa Møderne lægge de ikke Mærke til, at Almuens Dre og Hjerte meget mere aabnes for os, der kæmpe . . .

Formanden: I den Forbindelse, det ærede Medlem bruger dette Udtryk, maa man antage, at det er om ærede Medlemmer, han vil have det anvendt, og det vil det ærede Medlem dog indrømme er ikke tilstedeligt.

J. M. Hansen: Seg mener alle vore politiske Modstandere.

Formanden: Det ærede Medlem har mange politiske Modstandere her i Salen.

J. M. Hansen: Ja, det er ganske vist, men jeg tror, at de havde godt af at komme tilstede ved disse Møder.

Formanden: Det ærede Medlem forstod mig vist ikke ganske; det, jeg sigtede til, var hans Uttring om, at der var kastet Snavs paa de offentlige Møder.

J. M. Hansen: Naa det var Udtrykket „Snavs“.

Formanden: Ikke alene Udtrykket, men ogsaa den Lante, der laa i Udtrykket.

J. M. Hansen: Seg vil kun sige, at medens disse Møggogne og Brændevinstuer og Saadant kunde afholde mange Modstandere fra at komme tilstede ved disse Møder, vilde de gavne den Sag, de forsvare, meget mere ved at møde end ved i Bladene at læse de Domme, der sælges over Beskaffenheden af disse Møder. Ved ikke at møde, bevirke de, at Ordene fra os Andre faae

langt mere Gehør hos Tilhørerne, end de maaste vilde faae, naar de kom tilstede. De Herrer komme imidlertid til at lade disse Møder passere fremdeles; de blive ikke fri for dem. Saa længe vi have Grundlovens §§ 88 uanfægtet, komme de til at finde sig i, at der holdes saadanne Møder omkring i Landet, og at de, der have Lyft og Leilighed dertil, indfinde sig der. For mig er det altid en stor Tilfredsstillelse, naar jeg ser, at der fra den anden Side lastes og rives ned paa mig, fordi jeg har været i slige Møder; jeg faar da altid det Indtryk: Det maa Du blive ved med; thi jo mere man river ned derpaa, desto mere er jeg vis paa, at man der udretter Noget. — Det ærede Medlem var meget vred over, at vi privat samtale om Sagerne, inden de komme ind i Salen; men det ærede Medlem veed dog vistnok, at det er Noget, hans Venner ogsaa altid have gjort, og Noget, vi Alle gjøre; den Enne har i den Henseende Intet at lade den Anden høre. Enhver holder forud private Møder med sine Venner, hvor man taler om, hvorledes man vil tage den paa-gjældende Sag, og vil man læse Beretningerne om de parlamentariske Forhandlinger i Udlandet, vil man se, at Partierne over alt, hvor der er parlamentariske Forsamlinger, forud privat tale om, hvorledes de skulle stille sig ved den og den Leilighed. Det ærede Medlem maa ikke fortaente os i, at vi bruge de samme Midler, som vi i saa mange Aar have set de Herrer bruge. Dette vedkjender jeg mig, og det maa det ærede Medlem ogsaa ligefrem finde sig i. Seg springer nu Noget over, da jeg mærker, at det ellers kunde blive for langt. — Seg kommer da til, at det ærede Medlem ogsaa kom til at tale om en Uttring af mig om, hvad der kunde have været at dadle ved vor Regerings Stilling i 1863, og dette er mig saa vigtigt, at jeg ikke kan lade det gaa hen uden at sige ham, hvad han ikke har læst i det Blad, hvoraf han har taget sine Referater, men hvad jeg gjorde opmærksom paa. Hvad jeg bebrejdede Regeringen fra den Tid, og hvad jeg oftere har bebrejdet den og oftere vil komme til at bebrejde den, var ikke selve Forsatningen af 1863, skjøndt der ogsaa derom kunde være Noget at sige; men det var en Uttring, som af den daværende Conseilspræsident blev brugt, da han forelaaede Udkastet til Forsatningen af 18de November 1863, idet han da sagde stærkt og bestemt, at denne Forsatning var bestemt til at bære hele vor konstitutionelle Udvikling. De Overenskomster, som i 1851 og 1852 vare truffene med Udlandet, gif imidlertid ikke alene ud paa, at man ikke maatte søge at inkorporere Slesvig, men de gif ogsaa ud paa, at man ikke maatte gjøre noget som helst Skridt, som sigtede dertil, og jeg kan ikke se rettere end, at Conseilspræsidenten udtalte, at det nævnte Forsatningsudkast var et forberedende Skridt til at inkorporere Slesvig, idet han sagde, at denne Forsatning var bestemt til at bære hele vor konstitu-